

Súd: Okresný súd Dunajská Streda
Spisová značka: 16Cb/124/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214218939
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Novotný
ECLI: ECLI:SK:OSDS:2015:2214218939.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dunajská Streda samosudcom Michalom Novotným v právnej veci žalobcu: GREEN BEST Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa, identifikačné číslo: 180765190, so sídlom ul. Jana Karola Chodkiewicza 7, Rzeszów, Poľská republika, zastúpeného: JUDr. Ireneusz Piotr Giebel, advokát v Trnave, proti žalovanému: 4 Fruit, spol. s r.o., IČO: 36 257 478, so sídlom Hlavná 37/19, Dunajská Streda, zastúpenému: SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o., advokátska kancelária v Bratislave, o 19.260,38 € s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 19.260,38 € s 13 % ročným úrokom z omeškania zo sumy
- 8.285,47 € od 6. júna 2014,
- 6.864 € od 14. júna 2014,
- 4.110,91 € od 1. júla 2014,
a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v sume 2.719,46 € (v tom 1.564,46 € náhradu trov právneho zastúpenia a 1.155 € iné trovy konania) do troch dní od právoplatnosti rozsudku do rúk JUDr. Ireneusza Pióra Giebela, advokáta; náhrada trov prevyšujúcich 2.719,46 € sa žalobcovi nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou došlou 2. októbra 2014 domáhal voči žalovanému zaplataenia súm uvedených vo výroku. V žalobe predniesol, že žalovanému na základe dohody dodal tovar, ktorý žalovaný riadne prevzal a ktorého cenu riadne vyfakturoval. Žalovaný ju však nezaplatil, napriek výzve zo strany žalobcu.

2. Žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu, ktorý súd vydal, nesúhlasil s výškou pohľadávky. Podľa neho časť dodaného tovaru (karfiolu) bola vadná, čím žalovanému vznikla škoda v sume 4.626,28 €, ktorú si voči žalobcovmu nároku započítal 30. septembra 2014.

3. Žalobca vo vyjadrení k odporu poprel dodávku vadného tovaru. Podľa neho naopak zamestnankyňa žalovaného emailom potvrdila, že tovar je v poriadku a vyzerá čerstvo. Priznal, že určitá zľava z ceny (jednej faktúry) bola poskytnutá, avšak len v záujme zachovania korektných vzťahov a v reakcii na to, že došlo k miernemu oneskoreniu s dodaním jednej zásielky. Žalovaný mu nezaslal žiadnu reklamáciu kvality tovaru, neuviedol, ako mu mala tvrdená škoda vzniknúť. O dôvodoch započítania sa dozvedel až 10. (správne: 17.) novembra 2014 dorúčením listu o započítaní.

4. Súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie (§ 115 ods. 1 O. s. p.), na ktorom za prítomnosti právnych zástupcov oboch účastníkov vykonal dokazovanie listinami, a to: medzinárodné nákladné listy (č. l. 20 až 22), oznámenie o jednostrannom zápočte (č. l. 37, 38, resp. 80 až 82) s obálkou (č. l. 83), nesúhlas veriteľa s jednostranným započítaním (č. l. 85) s doručenkou (č. l. 86), výpis z el. bankovníctva

(č. l. 87) a kópia poľskej Zbierky zákonov (č. l. 14 a 15) a v spojení s uznanými, resp. nespornými skutočnosťami (§ 120 ods. 3 a § 153 ods. 1 O. s. p.) zistil tento

skutkový stav:

5. a) Žalobca je obchodná spoločnosť so sídlom v Poľskej republike, žalovaný obchodná spoločnosť so sídlom v Slovenskej republike (nesporná skutočnosť)

b) Na základe objednávky žalovaného dodal žalobca žalovanému na ním určené miesto (K. O. D. - D.) tovar - karfiol:

- 12.400 kg netto, ktorý bol žalobcom naložený prepravcovi 21. mája 2014 a ktorý žalovaný prevzal 22. mája 2014, (prepravný list CMR na č. l. 21, nesporná skutočnosť),
- 12.400 kg netto, ktorý bol žalobcom naložený prepravcovi 28. mája 2014 a ktorý žalovaný prevzal 30. mája 2014, (prepravný list CMR na č. l. 22, nesporná skutočnosť),
- 9.360 kg netto, ktorý bol žalobcom naložený prepravcovi 14. júna 2014 a ktorý žalovaný prevzal 15. júna 2014, (prepravný list CMR na č. l. 20, nesporná skutočnosť).

c) Žalobca v súlade s dohodou vystavil žalovanému tri faktúry, ktorými mu vyfakturoval dodaný tovar:

- faktúru č. l. z 22. mája 2014 na sumu 8.285,47 € (12.480 kg x 0,6639) splatnú 5. júna 2014, (list žalobcu na č. l. 85, oznámenie o započítaní na č. l. 80 a 81),
  - faktúru č. l. z 30. mája 2014 na sumu 6.864 € (12.480 kg x 0,55) splatnú 13. júna 2014, (list žalobcu na č. l. 85, nesporná skutočnosť)
  - faktúru č. l. zo 16. júna 2014 na sumu (po čiastočnom dobropise, ktorý bol neskôr vykonaný) 4.110,91 € (9.360 kg x 0,60) splatnú 30. júna 2014 (list žalobcu na č. l. 85, nesporná skutočnosť).
- Faktúry žalovanému boli doručené (nesporná skutočnosť, list žalobcu na č. l. 85, oznámenie o započítaní na č. l. 80 a 81), no neuhradil ich.

d) Listom z 30. septembra 2014 označeným „Oznámenie o jednostrannom započítaní pohľadávok“ (č. l. 37, 38, resp. 80 až 82) žalovaný oznámil žalobcovi, že „eviduje voči Vašej spoločnosti GREEN BEST peňažnú pohľadávku“ vo výške 4.626,28 €. Zároveň prejavil, že túto pohľadávku započítava proti „pohľadávke GREEN BEST..., ktorá vyplýva z priloženej prílohy“. V prílohe tohto listu (č. l. 81) je uvedená faktúra žalobcu č. l. na sumu 8.258,47 €. List bol podaný na poštu v K. O. D. 5. novembra 2014 (obálka č. l. 83) a žalobcovi došiel až 17. novembra 2014 (oznámenie č. l. 85).

e) Žalobca listom z 20. novembra 2014 (č. l. 85) vyjadril nesúhlas s vykonaným započítaním, pretože „neviduje v svojom účtovníctve žiadny záväzok voči Vašej spoločnosti, vrátane sumy 4.626,28 EUR. Môj klient nie je známe na základe čoho uplatňujete predmetu sumu a z akého titulu, nikdy akási Vaša faktúra 2140424 nebola mu doručená“. Následne žalobca ešte raz vymenoval dlžné faktúry, ktoré má voči žalovanému.

f) Nebolo dokázané, že by žalovaný pred listom z 30. septembra 2014 zaslal alebo iným spôsobom oznámil žalobcovi, že ním dodaný tovar má vady, že nezodpovedá objednávke, prípadne by mu iným spôsobom prejavil, že žiada zľavu z ceny tovaru, výmenu tovaru alebo že odstupuje od zmluvy.

6. Takto zistený skutkový stav vyplýva z vykonaných dôkazov hodnotených vo vzájomnej súvislosti (§ 132 O. s. p.).

Jednotlivé skutkové zistenia sú výsledkom hodnotenia dôkazov uvedených pri nich v zátvorkách, pričom medzi nimi v podstate neexistovali rozpory.

Že sa tovar dodal na základe objednávok žalovaného, nebolo medzi účastníkmi sporné. Existenciu objednávok priznal aj právny zástupca žalovaného na pojednávaní (zápisnica č. l. 72, s. 4 hore). Koľko a kedy bol tovar naložený a dodaný vyplýva z jednotlivých medzinárodných nákladných listov. Aj keď tieto listiny boli predložené len v cudzom jazyku (poľštine resp. litovčine a angličtine), neprekážalo to vykonaniu dokazovania nimi. Obsah nákladného listu CMR je totiž určený Dohovorom o medzinárodnej cestnej doprave (CMR), na základe ktorého boli vydané jednotné tlačivá, ktoré sú voľne dostupné aj v slovenskom jazyku. Vzhľadom na to treba podľa názoru súdu považovať nadpisy (legendu) jednotlivých políčok tohto listu za skutočnosť všeobecne známu, ktorá si nevyžaduje dôkaz (§ 121 O. s. p.). Políčko 1 označuje odosielateľa, políčko 2 názov a adresu príjemcu, políčko 3 miesto vykladania tovaru a políčko 4 miesto a dátum nakladania. Políčka 6 až 9 sa týkajú prepravovaného tovaru, políčko 11

udáva jeho hmotnosť. V políčkach 22 až 24 sú obsiahnuté postupne podpis a pečiatka odosielateľa, podpis a pečiatka prepravcu a potvrdenie prevzatia tovaru. Význam jednotlivých zápisov je potom ľahko dešifrovateľný, keďže ho predstavujú v podstate len čísla, miestne názvy, značky medzinárodných fyzikálnych jednotiek, podpisy a pod. Žalovaný voči obsahu týchto listov nevzniesol žiadne konkrétne námietky, a to ani v odpore, ani na pojednávaní. Navyše, súd nemohol zohľadniť jeho námietky voči nízkej kvalite rovnopisov, pretože ich nijako nepreukázal. Právny zástupca žalovaného totiž na pojednávaní nepredložil rovnopis návrhu a príloh, ktorý bol doručený žalobcovi spolu s platobným rozkazom, ale len kópiu (resp. vytlačenú naskenovanú snímku) tohto rovnopisu. Tým ale nie je vylúčená, že slabá kvalita kópií bola spôsobená ich ďalším kopírovaním u žalovaného pred ich odovzdaním právnenému zástupcovi. Okrem toho už zo samotného odporu vyplýva, že žalovaný bol schopný sa s návrhom a prílohami k nemu oboznámiť, keďže výslovne potvrdil dodanie určitého tovaru, ako aj číslo a obsah minimálne jednej faktúry. Za daných okolností súd vyhodnotil tvrdenia žalovaného o údajnej nečitateľnosti kópií listín priložených k žalobe ako účelové.

Pokiaľ ide o obsah jednotlivých faktúr, tie žalobca predložil len v angličtine, bez ich úradného prekladu. V konaní pred súdom však možno v princípe prečítať len listinu aspoň preloženú do slovenského jazyka, aj keď táto vada nezakladá odňatie možnosti konať pred súdom (porov. judikát R 142/2014). Dokazovanie čítaním týchto faktúr však v skutočnosti nebolo potrebné. Existenciu, obsah a opodstatnenosť faktúry č. FV/9/2014/05 žalovaný sám uznal v liste o započítaní pohľadávok (č. l. 80 a 81). Obsah jednotlivých faktúr však bol zhrnutý aj v liste žalobcu žalovanému z 20. novembra 2014, ktorým tento nesúhlasil so započítaním (č. l. 85). Voči tomuto dôkazu žalobca nevzniesol žiadne námietky, okrem účelového tvrdenia o nekvalite doručených kópií. Taktiež žalobca nepoprel, že tieto faktúry mu boli doručené. Z tvrdení žalobcu vo vyjadrení k odporu, ktoré žalovaný taktiež nijako nepoprel, vyplýva, že žalobca a žalovaný spolu komunikovali v anglickom jazyku. Tomu zodpovedal aj jazyk faktúr, ktorým bola angličtina, teda jazyk spoločnej komunikácie. Žalovaný pritom v konaní nijako netvrdil, že by preňho boli faktúry nezrozumiteľné. Preto súd nepovažoval za zlučiteľné s princípom rýchlosti a účelnosti ochrany práv (§ 6 O. s. p.), aby dával vyhotovovať úradné preklady faktúr do slovenčiny za stavu, že ich nikto nežiadal. Okrem toho však treba uviesť, že z citovaného judikátu R 142/2014 vyplýva, že neprípustné je vykonanie dokazovania prečítaním listiny v cudzom jazyku. Podľa § 129 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (naposledy novelizovaného zákonom č. 131/2015 Z. z.) však dôkaz listinou netreba vykonať jej prečítaním, ak listina bola všetkým účastníkom doručená. V prerokúvanej veci by tak prichádzalo do úvahy aj vykonanie dôkazu faktúrami inak než ich prečítaním. Preto súd nevykonal dokazovanie prečítaním týchto faktúr.

Skutkové závery týkajúce sa dátumu odoslania oznámenia o započítaní vyplývajú z kópie obálky, ktorú predložil žalobca (č. l. 83) a ktorú žalovaný nijako nespochybnil. Z nej je zrejmé, že list, v ktorom žalovaný oznamoval započítanie, je síce datovaný 30. septembrom 2014, ale odoslaný bol až 5. novembra 2014. Dátum doručenia tvrdený žalobcom (17. november 2014) potom približne zodpovedá trvaniu bežného poštového spojenia v medzinárodnom styku.

Dôkazné bremeno ohľadom doručenia akýchkoľvek iných listov, alebo urobienia akýchkoľvek iných prejavov v inej forme (ústne, emailovo, telefonicky a pod.) týkajúcich sa vytknutia tvrdenej nekvality tovaru dodaného žalobcom zaťažovalo žalovaného, keďže on tieto skutočnosti tvrdil (§ 120 ods. 1 O. s. p.). Žalovaný však nenavrhol ani nepredložil žiadne dôkazy na preukázanie toho, či ešte pred 5. novembrom 2014 urobil akýkoľvek takýto prejav voči žalobcovi, ani aký bol obsah tohto prejavu. Preto súdu nezostalo nič iné, než uzavrieť, že existencia takýchto prejavov nebola dokázaná.

Súd nevykonal dokazovanie obsahom objednávok, ani obsahom normy EHK/OSN FFV-11, ktoré navrhoval žalovaný. Týmito dôkazmi chcel žalovaný v podstate dokázať, že dodaný karfiol sa kvalitatívnou triedou líšil od objednaného karfiolu. Ako však bude uvedené ďalej, takáto odchýlka by bola vadou tovaru a musela by byť včas reklamovaná, čo sa podľa zisteného skutkového stavu nestalo (a žalovaný to ani netvrdil). Okrem toho však žalovaný jednotlivé objednávky na pojednávaní ani nepredložil, hoci bol pri predvolaní jasne poučený, že všetky dôkazy musí predložiť alebo navrhnúť do skončenia dokazovania (§ 120 ods. 4 O. s. p.); podobne bol v samotnom predvolaní poučený o tom, že má priniesť všetky listiny, ktoré sa na vec vzťahujú. Predvolanie bolo žalovanému doručené 25. mája 2015, mal teda viac než dva týždne na to, aby tieto objednávky zabezpečil a predložil. Napriek tomu sa právny zástupca žalovaného na pojednávaní obmedzil na nekonkrétne prejavy o tom, že tieto listiny „môže vyžiadať od klienta“ (zápisnica č. l. 72, s. 4 hore). Nie je však zrejmé, prečo ich od klienta nemohol vyžiadať už skôr, pred pojednávaním. Za daných okolností súd tento dôkazný návrh posúdil ako účelový, sledujúci len zbytočné preťahovanie konania.

Rovnako súd nevykonal navrhovaný výsluch konateľov žalovaného, ktorý navrhoval žalobca, keďže neuviedol, čo by sa týmito dôkazmi malo dokázať.

Právne vec súd posúdil takto:

7. V prerokúvanej veci si podľa prednesu žalobcu žalovaný so sídlom na Slovensku objednal (kúpil) od žalobcu so sídlom v Poľsku karfiol, teda hnutelnú vec, čo vyplýva aj zo zisteného skutkového stavu. Karfiol bol v Poľsku naložený a vyložený na Slovensku. Ako prvé je preto potrebné vyriešiť otázku, akým právom by sa takýto právny vzťah (vrátane jeho vzniku) spravoval a aké sú práva a povinnosti kupujúceho pri tvrdených vadách tovaru.

8. Konflikt rôznych právnych poriadkov v rámci Európskej únie rieši nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I). Podľa čl. 4 ods. 1 písm. a) tohto nariadenia sa zmluva o predaji tovaru sa spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu predajcu, pričom v prípade právnickej osoby sa za obvyklý pobyt považuje miesto ich ústredia riadenia (čl. 19 ods. 1 cit. nariadenia). V prerokúvanej veci bol predajcom tovaru - karfiolu žalobca, ktorého ústredie riadenia nepochybne leží v Poľskej republike, keďže tam má sídlo. Kúpne zmluvy, na základe ktorých bol karfiol dodaný a fakturovaný, sa teda spravujú poľským právom. Poľská republika je zároveň zmluvnou stranou Dohovoru OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru (zbierka zákonov, tzv. Dziennik Ustaw, č. 286/1997; slovenský preklad tohto dohovoru, z ktorého bude súd v ďalšom texte vychádzať, bol vyhlásený pod č. 160/1991 Zb.). Podľa čl. 1 ods. 1 písm. b) tohto Dohovoru sa použije, ak zmluvné strany danej kúpnej zmluvy majú miesta podnikania v rôznych štátoch a ak podľa ustanovení medzinárodného práva súkromného sa má použiť právny poriadok niektorého zmluvného štátu. V prerokúvanej veci majú žalobca a žalovaný v 1. rade miesta podnikania v rôznych štátoch a pravidlá čl. 4 nariadenia č. 593/2008 odkazujú na použitie práva zmluvného štátu, teda Poľskej republiky. Preto sa všetky tri zmluvy medzi žalobcom a žalovaným týkajúce sa dodávky karfiolu spravujú týmto Dohovorom OSN.

9. Podľa čl. 30 tohto Dohovoru je predávajúci povinný dodať tovar a odovzdať vlastnícke právo, ako vyžaduje zmluva. V nadväznosti na to čl. 35 ods. 1 Dohovoru ukladá predávajúcemu povinnosť dodať tovar v akosti a vyhotovení, ktoré určuje zmluva. Tovar podľa čl. 35 ods. 2 písm. a) Dohovoru nezodpovedá zmluva okrem iného vtedy, keď sa nehodí na účely, na ktoré sa používa spravidla tovar tohto istého vyhotovenia (ostatné písmená tohto odseku nie sú v prerokúvanej veci relevantné). Podľa čl. 36 ods. 1 Dohovoru pritom predávajúci zodpovedá za takú vadu, ktorú má tovar v čase prechodu nebezpečenstva na kupujúceho (teda v princípe odovzdanie tovaru na prepravu - čl. 67 alebo odovzdanie tovaru kupujúcemu - čl. 69). Nároky zo zodpovednosti za vady tovaru upravujú čl. 46 až 52 Dohovoru, podľa ktorých má kupujúci v podstate právo domáhať sa doplnenia chýbajúceho tovaru (čl. 46 až 48), odstúpiť od zmluvy (čl. 49) alebo žiadať zľavu z ceny (čl. 50). Okrem týchto nárokov môže kupujúci v niektorých prípadoch (čl. 74 až 77) uplatniť nároky na náhradu škody (porov. alternatívy v čl. 45 ods. 1 Dohovoru).

V prerokúvanej veci si žalovaný voči žalobcovi uplatnil „započítanie“ svojho nároku na náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť tým, že dodaný tovar - karfiol nebol spôsobilý na ľudskú spotrebu, resp. nemal správnu hmotnosť. Tým však v podstate voči žalobcovi ako predávajúcemu uplatňuje nárok na zľavu z ceny tovaru podľa čl. 50 Dohovoru z dôvodu, že tovar nezodpovedal zmluvy, pretože podľa čl. 35 ods. 2 písm. a) sa nehodí na účel, na ktorý sa používa spravidla tovar toho istého vyhotovenia. V súvislosti s uplatňovaním väd tovaru však ustanovenie čl. 38 ods. 1 v spojení s ods. 2 Dohovoru v tejto súvislosti ukladajú kupujúcemu prezrieť tovar alebo zariadení jeho prehliadku v čase čo najkratšom, pričom pri jeho preprave sa prehliadka môže odložiť do času, kým tovar dôjde do miesta určenia. V nadväznosti na to čl. 39 ods. 1 Dohovoru ustanovuje, že právo kupujúceho z väd tovaru zaniká, ak kupujúci neoznámí predávajúcemu povahu týchto väd v primeranom čase po tom, čo ich zistil alebo ich mal zistiť. Preto je v prvom rade potrebné posúdiť, či žalovaný dostal požiadavkám týchto ustanovení.

10. Keďže v prerokúvanej veci sa Dohovor o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru aplikuje ako súčasť poľského práva, je potrebné ho aplikovať ako cudzie právo. To znamená, že slovenské súdy sú povinné ho aplikovať tak, ako by ho aplikoval poľský súd, teda aj s ohľadom na poľskú judikatúru a doktrínu (porov. Kučera, Z.: Mezinárodní právo soukromé. 7. vydání. Plzeň : Aleš Čeněk, 2009, s. 186). Zároveň však čl. 7 ods. 1 tohto Dohovoru ukladá vykladať ho s ohľadom na jeho medzinárodnú povahu a s cieľom podporovať jednotnosť jeho používania a dobromyseľnosť v medzinárodnom obchode.

Ako už bolo uvedené, v prerokúvanej veci ide predovšetkým o to, či žalovaný ako kupujúci splnil svoje povinnosti z čl. 39 ods. 1 Dohovoru, teda oznámil žalobcovi ako predávajúcemu povahu týchto väd v

primeranom čase po tom, čo ich zistil alebo ich mal zistiť. Pojem „primeraný čas“ je relatívne neurčitý pojem, ktorý závisí od okolností prípadu. V niektorých prípadoch treba oznámenie urobiť v deň, kedy bol tovar dodaný, niekedy môže byť primeraná dlhšia lehota. Primeranosť nemožno určiť pevnou lehotou, napr. 14 dní alebo jeden mesiac, bez zohľadnenia konkrétnych okolností prípadu. Takými okolnosťami sú najmä povaha tovaru, povaha vady, situácia strán alebo príslušná obchodná zvykosť. (porov. správu tzv. poradnej rady pre Dohovor o zmluvách v medzinárodnej kúpe tovaru k čl. 38 a 39, dostupnú na internetovej adrese <<http://www.cisg.law.pace.edu/cisg/CISG-AC-op2.html>>). V súlade s tým aj poľská judikatúra k čl. 563 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorého znenie je podobné ako znenie čl. 39 ods. 1 cit. Dohovoru, dospela k záveru, že výraz „primeraný čas“, resp. „bezodkladne“ síce spravidla označuje lehotu max. 14 dní, nejde však o bezvýnimočné pravidlo, pretože v okolnostiach konkrétnej veci môže ísť tak o lehotu kratšiu, ako aj dlhšiu (rozsudok poľského Najvyššieho súdu sp. zn. V CSK 410/07, dostupný na jeho internetovej stránke <http://www.sn.pl/orzecznictwo/SitePages/Najnowsze_orzeczenia.aspx?Izba=Cywilna>). Podobný výklad možno sledovať v judikatúre iných zmluvných štátov citovaného Dohovoru: napr. Súd prvej inštancie v Mechelene (Belgicko) v rozhodnutí z 18. januára 2002 považoval v prípade dodávky rajčín za primeranú lehotu niekoľko dní; Odvolací súd v Grenobli (Francúzsko) v rozhodnutí z 13. septembra 1995 považoval pri dodávke syra za primeranú lehotu 30 dní; Vyšší krajský súd Durínsko v rozhodnutí z 26. mája 1998 pri dodávke živých rýb za primeranú lehotu 8 dní; podobne Súd prvej inštancie v Zwolle (Holandsko) v rozhodnutí z 5. marca 1997 výslovne uviedol, že tovary podliehajúce skaze vyžadujú krátku lehotu; Najvyšší súd Zug (Švajčiarsko) v rozhodnutí z 24. marca 1998 považoval pri dodávke mäsa za primeranú lehotu 7 až 17 dní.

11. Pri určení lehoty v prerokúvanej veci je predovšetkým potrebné vziať do úvahy fakt, že predmetom dodávky bola čerstvá zelenina, teda tovar podliehajúci pomerne rýchlej skaze. Účelom oznámenia vady predávajúcemu podľa čl. 39 Dohovoru je jednak umožniť predávajúcemu presvedčiť sa o tom, či vada skutočne existuje, a prípadne vykonať opatrenia na jej odstránenie (dodanie náhradného tovaru, čl. 48 ods. 1 Dohovoru), a tým minimalizovať škody. Požiadavka na oznámenie podľa čl. 39 Dohovoru v primeranej lehote je tak prejavom snahy o dobromyseľnosť v medzinárodnom obchodnom styku. Cieľom je, aby si strany čo najskôr vyjasnili prípadné nejasnosti medzi nimi a tým si jednak uľahčili dôkaznú pozíciu, jednak minimalizovali navzájom svoje škody.

V prípade čerstvej zeleniny, ktorá je určená na konečnú spotrebu v priebehu niekoľkých dní, resp. týždňov po dodaní, možno tento cieľ naplniť len v prípade, že oznámenie o vade bude urobené v lehote niekoľkých dní, maximálna jedného týždňa od dodania tovaru, kedy ho kupujúci mohol prehliadnuť. Len tak sa predávajúcemu umožní skontrolovať, či tovar skutočne má tvrdené vady, a prípadne vykonať opatrenia na ich odstránenie. Vychádzajúc z uvedených názorov považuje tunajší súd v prerokúvanej veci za primeranú lehotu niekoľkých dní, maximálne jeden týždeň od okamihu, kedy tovar - karfiol došiel kupujúcemu - žalovanému.

Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že žalovaný prvýkrát oznámil žalobcovi, že vôbec uplatňuje určité nároky („na náhradu škody“) až listom z 30. septembra 2014, ktorý však bol odoslaný až 5. novembra 2014 a žalobcovi došiel až 17. novembra 2014. To však je približne 5 mesiacov potom, čo bol tovar dodaný žalovanému. Žalovaný nedokázal, že by žalobcu akýmkoľvek spôsobom upovedomil o tvrdených vadách skôr. Z už urobeného výkladu vyplýva, že oznámenie (list) zaslané 5. novembra 2014 je celkom jednoznačne mimo „primeraného času“, ktorý vyžaduje ustanovenie čl. 39 ods. 1 Dohovoru. Okrem toho však tento list nespĺňal ani ďalšiu náležitosť vyžadovanú cit. ustanovením, a to oznámenie „povahy väd“. List žalovaného žalobcovi však žiadne vymedzenie vady neobsahuje.

12. Z ustanovenia čl. 39 ods. 1 Dohovoru vyplýva, že neoznáním vady v primeranom čase zanikajú práva kupujúceho z väd tovaru. Citované ustanovenie sa neobmedzuje len na zánik práv podľa čl. 46 až 52 Dohovoru, ale normuje jednoznačne zánik akýchkoľvek práv. Preto je irelevantné, či bude požiadavka žalovaného voči žalobcovi na uhradenie 4.626,28 € kvôli vade dodaného tovaru kvalifikovaná ako nárok na zľavu podľa čl. 50 Dohovoru, alebo nárok na náhradu škody. Včasným neoznáním väd totiž zanikajú obe tieto práva, rovnako ako všetky iné práva na tieto vady naviazané. Len na doplnenie sa uvádza, že aj keď čl. 50 Dohovoru neobsahuje výslovný odkaz na čl. 39 Dohovoru, z čl. 44 Dohovoru, ktorý upravuje výnimočné zachovanie práva na zľavu podľa čl. 50 aj pri nedodržaní čl. 39, možno vyvodiť, že zánik práv upravený v čl. 39 sa týka aj práva na zľavu z kúpnej ceny podľa čl. 50 Dohovoru.

13. Podľa čl. 53 Dohovoru je kupujúci povinný prevziať dodávku a zaplatiť za tovar kúpnu cenu. Podľa čl. 58 ods. 1 Dohovoru je povinný tak urobiť, len čo mu predávajúci umožní nakladať s tovarom, a to aj bez toho, aby na to bol vyzývaný (čl. 59 Dohovoru). Zo zisteného skutkového stavu je zrejmé, že

žalobca umožnil žalovanému nakladať s tovarom okamihom jeho dodania, ku ktorému došlo 22., 30. mája a 15. júna 2014. Týmto okamihom tak žalovanému vznikla povinnosť zaplatiť kúpnu cenu. Podľa čl. 7 ods. 2 Dohovoru OSN použije v tých prípadoch, v ktorých Dohovor neobsahuje odlišnú úpravu. Keďže Dohovor nerieši samotnú otázku splatnosti pohľadávky na zaplatenie kúpnej ceny, použije sa rozhodné poľské právo. Podľa čl. 455 poľského Občianskeho zákonníka platí, že ak lehota plnenia nie je určený ani nevyplýva z povahy plnenia, je pohľadávka splatná bezodkladne potom, čo bol na to dlžník vyzvaný. V prerokúvanej veci treba za výzvy považovať jednotlivé faktúry, ktorých splatnosť bola určená na 5., 13. a 30. júna 2015, teda približne 2 týždne po dodaní tovaru. Podľa názoru súdu takáto lehota spĺňa požiadavku bezodkladnosti v zmysle citovaného ustanovenia.

14. Podľa čl. 78 citovaného Dohovoru OSN má žalobca aj nárok na úroky z omeškania pri omeškaní dlžníka, pričom podľa čl. 7 ods. 2 tohto Dohovoru je pre určenie ich výšky rozhodné poľské právo. Podľa čl. 482 ods. 2 poľského Občianskeho zákonníka potom platí, že ak sadzba úrokov z omeškania nie je dohodnutá, náležia úroky zákonné. V čase omeškania žalovaného bola výška zákonných úrokov určená nariadením Rady ministrov Poľskej republiky zo 4. decembra 2008 (Dziennik Ustaw, č. 220/2008) na sadzbu 13 % ročne.

15. Vzhľadom na uvedené dôvody súd žalobe v celkom rozsahu vyhovel (výrok I).

16. O náhrade trov rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a žalobcovi, ktorý mal vo veci úspech, priznal celú náhradu trov konania. Účelne vynaložené trovy, ktoré sa žalobcovi majú nahradiť, predstavuje súdny poplatok vo výške 1.155 € a trovy právneho zastúpenia. Tarifná hodnota veci sa podľa § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. určuje z hodnoty veci alebo práva ku dňu začatia poskytovania právneho služby (prevzatia zastúpenia), teda zo sumy 19.260,38 €. Základná sadzba tarifnej odmeny z tejto sumy je v zmysle § 10 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z. je 353,54 €. Súd za nahraditeľné trovy právneho zastúpenia považoval sumu 1.564,46 €, ktorá pozostáva zo

- základnej sadzby odmeny za štyri úkony právnej služby (príprava a prevzatie zastúpenia, žaloba, vyjadrenie k odporu a účasť na pojednávaní - § 13a ods. 1 písm. a/, c/ a d/ vyhl. 655/2004 Z. z.) po 353,54 €, teda celkovo 1.414,16 €,

- paušálnej náhrady (§ 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z.) za dva úkony v roku 2014 po 8,04 € a dva úkony v roku 2015 po 8,39 €, teda celkovo 32,86 €,

- cestovných náhrad na pojednávanie 11. júna 2015 (§ 16 ods. 4 vyhl. č. 655/2004 Z. z.) za cestu Trnava - Dunajská Streda a späť, celkovo 134 km, v tom:

- tzv. kilometrovné vo výške 0,183 €/km, teda spolu 24,52 €,

- pohonné hmoty - spotreba podľa technického preukazu predloženého právnym zástupcom žalobcu je 5,7 l/100km, priemerná cena pohonných hmôt 1,184 €/l, celkové náklady na pohonné hmoty preto predstavujú (1,34x5,7x1,184=) 9,04 €,

- náhrady za stratu času za cestu na pojednávanie 11. júna 2015 po 3 polhodiny jedným smerom, teda celkovo 6 polhodín po 13,98 € (§ 17 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z.), teda celkovo 83,88 €.

Žalobca si ako náhradu trov právneho zastúpenia uplatnil sumu 1.564,47 €. Rozdiel oproti žalobcom vyčísleným trovám konania predstavuje 0,01 € vzniknutý z rozdielneho spôsobu zaokrúhlenia. V tejto časti preto súdu žalobcovi náhradu trov nepriznal (výrok II). Priznanú náhradu je žalovaný povinný zaplatiť do rúk advokáta žalobcu (§ 149 O. s. p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať do 15 dní od doručenia jeho rovnopisu písomne na podpísanom súde alebo ústne do zápisnice na ktoromkoľvek okresnom súde.

V odvolaní treba popri označení súdu, ktorému je adresované, dátume a podpise odvolateľa uviesť tiež, v akom rozsahu sa tento rozsudok napáda, v čom sa tento rozsudok alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie proti tomuto rozsudku možno odôvodniť len tým, že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O. s. p.), alebo f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak žalovaný dobrovoľne nesplní povinnosť uloženú vykonateľným rozsudkom, môže sa žalobca domáhať jej splnenia návrhom na vykonanie exekúcie.